

فضا را برای پایان خوب دولت فراهم کنیم

احسان قاضی زاده هاشمی - نماینده مجلس / از عمر دولت دوازدهم کمتر از یک سال زمان باقی مانده است، فرصت کوتاهی که برای همه دولت‌ها دارای اهمیت فراوانی بوده و بیشترین تلاش‌ها برای تحقق اهداف و شعارها در همین زمان صورت می‌گیرد در شرایط خاصی پیش روی دولت روحانی قرار دارد. مشکلات اقتصادی ناشی از تحریم‌ها از یکسو و شیوع ویروس کرونا از سوی دیگر مصائبی است که دولت دوازدهم با آن روبه‌روست. معیشت مردم، اشتغال و همه مشکلاتی که سرمنشأ اقتصادی دارند، از موضوعاتی است که همچنان ذهن دولتمردان را مشغول خود کرده است، اما آیاره حلی برای برون‌رفت از آن وجود دارد؟ و آیا می‌توان در یک سال باقی‌مانده کاری از پیش برد؟ با در نظر گرفتن تمام شرایطی که کشور درگیر آن است، یکی از مهم‌ترین اقدامات دولت در یکسال باقیمانده را می‌توان تحقق اهدافی دانست که تا نیمه‌های کار پیش رفته‌اند. پروژه‌های کلان و نیمه تمام از جمله مواردی است که به دولت پیشنهاد می‌شود در این یک سال باقیمانده فکری برای اتمام آن‌ها کند؛ بهتر است دولتمردان از سر جمع کارهای خود گزارش‌گیری کاملی داشته باشند و سپس کارهای نیمه تمام را به سرانجام برسانند. اگر باز هم در این مسیر با مشکلاتی روبه‌رو هستند، دست به انتخاب زده و تنها آنهایی را که می‌توانند به نتیجه برسانند، فکری به حالش کنند. به نظر نگارنده این از مهم‌ترین اولویت‌هاست که می‌تواند در کارنامه دولت دوازدهم مؤثر واقع شود.

همزمانی یک سال پایانی دولت با یک سال آغازین کار مجلس هم فرصت خوبی برای تعامل است، اگر چه عنوان می‌شود که دو قوه مجریه و مقننه از لحاظ سیاسی و جناحی در مقابل هم قرار دارند، اما مجلس هر جا که حس کند پای منافع ملت در میان است به کمک دولت خواهد رفت و در ساخت پروژه‌هایی که می‌دانیم ساخت آن به نفع مردم است، همیار دولتمردان خواهد شد؛ به خصوص در حوزه‌های زیرساختی و عمرانی، آب و انرژی که قطعاً پایان یافتن آن جزو خدمات بزرگ به مردم است، از هیچ کمکی دریغ نخواهیم کرد تا دولت هم بتواند سال آینده صورت وضعیت درست و مثبتی از عملکرد خود ارائه کند. نباید از این واقعیت هم گذشت که نارضایتی مردمی هم کم نیست. مردم به خیلی از سیاست‌های دولت در حوزه‌های بازرگانی، معیشتی، ارزش و سوخت انتقاد دارند و نارضایتی هستند؛ برخی از این نارضایتی‌ها ناشی از عدم سیاست‌های درست است و برخی دیگر هم به علت عدم تدبیر در اجرای سیاست‌ها ایجاد شده است. اما الان دولت همچون هوپامیایی است که در مرحله لندینگ است. ما باید فضای نشستن دولت را آماده و مهیا سازیم. فرد دولت در هشتمین سال فعالیت خود باید در فضایی باشد که بتواند کارنامه خود را ارائه دهد و فرصت قضاوت را به تاریخ بدهد. هر چند که معتقدم در ۷ سال گذشته اقدامات خوبی انجام گرفته است اما فرصت‌های بهتری برای ثبت کارنامه شایسته‌تری هم وجود داشته که دولت از آن استفاده نکرده و در یک سال باقیمانده می‌توان امید به انجام آن داشت. دولت می‌توانست از یک نسل متعهد و کارشناس و در عین حال جوان و جدیدی حتی اگر در سطح وزرا امکانپذیر نبود، در لایه‌های میانی نظام مدیریتی کشور استفاده کند. با اجرای شدن قانون منع به کارگیری بازنشستگان که در مجلس قبلی به تصویب رسید، فقط هزار و ۷۰۰ مقام در این دولت جایه جاشدند. چرا باید این تدبیر با اجرای قانون مصوب انجام می‌شد؟ بهتر بود که سیاست دولت از زمان آغاز به کار می‌بود. یک نسل جوان می‌توانست در لایه‌های

میانی تقویت شود و وارد عرصه حکمرانی شود که این اتفاقات نیفتد. حال به نظرمی‌رسد که آقای روحانی در سال پایانی دولت فضایی را به وجود بیاورد تا یک نسل گسترده از جوانان در بدنه مدیریتی کشور قرار بگیرند. اگر این کار در سال پایانی دولت شکل بگیرد و آغازی برای حکمرانی و تربیت کادر و نیروی جوان باشد، خدمت بزرگی برای آینده انقلاب خواهد شد.

مجید فراهانی - عضو شورای اسلامی شهر تهران / امسال، سال پایانی دولت تدبیر و امید است، سال

هشتم دولتی که مردم برای ایران آن را در برابر سایر گزینه‌ها برگزیدند، تا ایران با چهره عقلانی‌اش به جهان معرفی شود. در این میان هر چند دولت آقای روحانی در گام نخست خود و دستیابی به توافق با پنج به علاوه یک و امضای «برجام» توانست برای ایران خدمت ارزشمندی به انجام برساند، اما خروج ایالات متحده آمریکا از برجام و تشدید تحریم‌های ظالمانه علیه ملت بزرگ ایران، دولت روحانی را در کار برای ایران به منظور رشد، توسعه و آبادانی شهرها و روستاهای کشور با چالش‌هایی مواجه ساخت که لازم است دولت برای تحقق وعده‌هایش با اتکال به نظام تدبیر شایسته و انتخاب بهترین واثر بخش‌ترین استراتژی‌ها گام‌هایی جدی در برآورده ساختن انتظارات حامیان‌ش و پاسخ درخور شأن ملت شریف ایران بردارد.

اگر اداره و حکمرانی دولت در مدت ۸ سال مسئولیت را همچون یک پروژه با هدف و مأموریت مشخص در نظر داشته باشیم، سال پایانی دولت، سال بهره‌برداری از پروژه و تحویل وعده و دستاورد این پروژه به مردم است. این گونه است که کامیابی یا ناکامی دولت‌ها در تحقق وعده‌ها، زمینه ساز رضایت یا عدم رضایت مردم، زمینه تداوم یا تغییرات شرایط سیاسی، فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی در انتخابات دولت آینده رقم می‌خورد.

باتوجه به شرایط اقتصادی و اثرات ناشی از تشدید تحریم‌های ظالمانه علیه ملت ایران، بهترین اقدام دولت در سال پایانی، کار برای اتمام پروژه‌های نیمه تمام ملی، محلی و شهری است؛ تا در سایه تلاش و کار دولت برای ایران بخشی از این پروژه‌ها مورد بهره‌برداری صاحبان اصلی کشور یعنی مردم قرار گیرد و گرهی از مشکلات مردم گشوده شود، البته در این میان اجتناب از تعریف و آغاز پروژه‌های جدید امری ضروری و انکارناپذیر است.

متأسفانه وجود پروژه‌های متعدد نیمه تمام و به ثمر نرساندن آن‌ها یکی از مشکلات جدی و نهاده‌ای شده در کشور است؛ هم دولت و هم شهرداری‌ها باید در شرایط فعلی از تعریف پروژه‌های جدید پرهیز کنند و تمام توان خود را صرف تکمیل و به اتمام رساندن پروژه‌های نیمه تمام نمایند. فراموش نکنیم که با هر پروژه نیمه تمام علاوه بر آنکه از دستیابی به یک هدف و یک امکان معطل مانده برای توسعه کشور باز می‌مانیم، حجم قابل توجهی از سرمایه نیز که صرف پیشرفت پروژه تا نقطه کنونی شده است در نتیجه بی‌تدبیری از چرخه مولد اقتصاد کشور حذف و به گروگان گرفته می‌شود. عدم النفع این سرمایه‌ها نیز مسأله‌ای نیست که بتوان به

کار و تلاش همه جانبه برای ایران

سادگی از آن عبور کرد و از اثر مولد آن در اقتصاد کشور در صورت سرمایه‌گذاری بهینه چشم پوشی نمود. در حال حاضر طبق اعلام معاون وزیر اقتصاد حدود ۸۰ هزار طرح نیمه تمام ملی در کشور وجود دارد و بر اساس محاسباتی که ۶ ماه پیش انجام شده برای تکمیل این پروژه‌ها به اعتباری بیش از ۵۰۰ هزار میلیارد تومان نیاز است، البته اگر پروژه‌های شهری و محلی را نیز در این محاسبات لحاظ کنیم، به ارقامی تا سه یا چهار برابر این رقم دست خواهیم یافت.

در تهران دولت تدبیر و امید، اگر تمام توان خود را صرف مساعدت و حمایت از تکمیل خطوط ۶ و ۷ مترو تهران به مثابه راهکاری برای کاهش ترافیک، آلودگی هوا و توسعه حمل و نقل عمومی نماید تا مردم شهر منطقه تهران (بالغ بر ۱۷ درصد جمعیت کشور) از عواید آن منتفع شوند، ما به هفت هزار میلیارد تومان اعتبار نیازمندیم. این در حالی است که شهرداری تهران تنها امکان تأمین ۱۸۰۰ میلیارد تومان را با استفاده از ظرفیت قانونی بودجه شهرداری و انتشار اوراق مشارکت در چارچوب بودجه کل کشور دارد و برای تأمین ۵ هزار و ۲۰۰ میلیارد تومان اعتبار مورد نیاز برای تکمیل خطوط ۶ و ۷ مترو باید دولت کاری کند، تا هم به تکلیف قانونی تأمین پنجاه درصد هزینه ساخت قطار شهری عمل کرده باشد و هم اقدام و عملی در مسیر ارتقای کیفیت زندگی شهروندانی بردارد که چشم‌امیدشان به موفقیت این دولت بوده است.

می‌دانیم که امروز مردم هم بواسطه تحریم‌های ظالمانه، هم به دلیل همه‌گیری کرونا و هم بر اثر بعضی سوء تدبیرها فشار اقتصادی طاق فرسای را تحمل می‌کنند. همین وضعیت زمینه آن را فراهم آورده است که منتقدان با نادیده گرفتن بخش قابل توجهی از عوامل مؤثر خارج از اختیار دولت کارآمدی آن را به چالش بکشند؛ در چنین شرایطی هیچ سیاست و مصلحتی مهم‌تر از برگرداندن اعتماد به این کارآمدی نیست، اگر دولت می‌خواهد در عرصه سیاسی موفق باشد باید بر تکمیل پروژه‌های نیمه تمام تمرکز کند، تا به همراهی فراخواندن همه دلسوزان کشور، همه نهادها و جریان‌ها پروژه کلان «کار برای ایران» را پیش ببرد و زمینه آبادانی و رونق بیش از پیش ایران عزیز را فراهم کند.

